



Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

3. del

Poglavje 2: Korenine poraza

Nikoli v zgodovini nas ni premagala moč naših sovražnikov, temveč vedno naše lastne vrline in sovražniki v našem lastnem taboru."

Adolf Hitler, Mein Kampf, zvezek 2, poglavje XV

Vojska je bila za Nemce to, kar je ameriška ustava za Američane ali monarhija za Angleže. Vsak narod potrebuje v svoji kulturi nekaj, kar najgloblje označuje njegovo posebno identiteto. Ker so Nemci imeli za svojo dediščino imena, kot sta Friderik Veliki in Otto von Bismarck, ni čudno, da so svoje oborožene sile imeli za institucijo, ki je najbolje poosebljala njihovo državo. Po Bismarckovi odstititvi pa je nemški generalštab, ki je impotentno kraljevo hišo uporabil kot konstitutivno krinko, postal prava oblast v deželi. Od konca 19. stoletja do konca prve svetovne vojne so državi za fasado poslušne monarhije, čeprav simbolične, vladali vojaški aristokrati, ki so se zavedali svojega razreda. S ponižanjem novembra 1918 pa so

jih socialdemokrati in drugi marksisti izrinili iz vlade. V dvajsetih letih 20. stoletja so si generali kot vidni simboli in vojaška moč konservativnih kapitalistov počasi začeli vračati del svojega nekdanjega vpliva. Nemčija je bila razpeta med sebične sile levice in desnice.

Ko se je pojavilo ideološko gibanje Adolfa Hitlerja za razredno sodelovanje, so mu ti reakcionarji, katerih svet ni segal prek omejenih meja modrokrvnega elitizma, ostro nasprotovali. Njihov cilj je bila ponovna vzpostavitev monarhije, za katere odkupljenimi, intelektualno praznimi osebnostmi, kot je bil general Hugo von Hindenburg, so lahko državni aristokrati vladali v slabo zakritem veličastju. Njihov domoljubni koncept "Nemčije" je bil omejen na Prusijo in njihov lastni višji razred. Na ljudi iz srednjega razreda so gledali zviška kot na vulgarne trgovce, medtem ko je bil tako imenovani "proletariat" le druga beseda za kmečko prebivalstvo. Poleg tega so bile druge nemške dežele drugotnega pomena, saj naj bi v njih prevladovali, če ne celo vodili, višji aristokrati.

Prav ta vrsta neznosnega snobizma je seveda prispevala k upadu morale nemških vojakov iz Bavarske, Pomorjanske in vseh drugih dežel, od katerih se je pričakovalo, da bodo v prvi svetovni vojni trpeli in umirali nič manj plemenito kot njihovi pruski kolegi. Takšne razredne in regionalne delitve je zavezniška propaganda uspešno izkoriščala ves čas konflikta. To so bili isti razredni konservativci, ki so nacionalsocializem izpostavili prvemu krvavemu poku, ko so vojaki Reichswehra 9. novembra 1923 v Münchnu po ukazu svojih častnikov iz višjega razreda ustrelili šestnajst neoboroženih tovarišev.

Ko je bil Adolf Hitler deset let pozneje izvoljen za sestavo nove vlade, je bil njegov največji izziv ohraniti vojsko kot emblematično institucijo Nemčije, hkrati pa odvrniti sovražnost sovražnih aristokratov, ki so ga želeli uporabiti kot marioneto, kot so to storili z von Hindenburgom, ali pa ga v celoti nadomestiti s kakšnim ustrežljivim pruskim monarhom. Führer in njegovi najbližji sodelavci so to težavo predvideli že dolgo pred prevzemom oblasti leta 1933, vendar so bili glede njene rešitve razdeljeni. Hitler je menil, da je treba staro vojaško srenjo čim prej velikodušno upokojiti in ji omogočiti, da odsluži svojo aktivno kariero, njene vrste pa bi postopoma nadomeščali nacionalsocialisti.

Čeprav je tak postopek zahteval veliko časa, je bil zakonit in je imel manj možnosti, da bi vzbudil nasprotovanje generalštaba. Drugi so se bali, da vojaški častniki ne morejo ne razumeti, kakšne posledice za njihove aristokratske ambicije predstavlja postopna upokojitev, in so pozivali k njihovi takojšnji zamenjavi z ideološko neoporečnimi člani partije. Vsi so se zavedali, da je generalštab gnezdo sovražnosti do nacionalsocializma in zato velika, notranja nevarnost, zlasti če bi se Tretji rajh kdaj znašel v vojni. Stalin je očistil svoje nezanesljive, nekdanje častnike carske vojske in na njihovo mesto postavil politično zanesljive ljudi. Hitler bi

moral storiti enako. Tako so razmišljali ljudje, kot je bil Ernst Roehm, načelnik štaba šturmanskih enot (S.A. ali *Sturmabteilungen*).

Konec junija 1934 je hotel Roehm konservativne vojaške častnike na silo nadomestiti s svojimi nevihtniki. Vedel je za Hitlerjevo nasprotovanje tej potezi, zato je nameraval umoriti tudi njega. Ko je izvedel za namere vodje S.A., je Führer osebno aretirал Roehma, še preden je prišlo do kakršnih koli spopadov z vojsko. Približno 300 zarotnikov je bilo na hitro usmrčenih, vključno z osebjem, ki ni pripadalo S.A., celo z nekaj esesovci, kar je v nasprotju z običajnimi zgodovinarji, ki trdijo, da je Hitler preganjal svoje zveste rjave srajce, da bi si pridobil naklonjenost vodstva vojske in zamenjal S.A. z "bolj zanesljivo" S.S. V resnici je deloval le v samoobrambi. Zatrje poskusa je res pomirilo strahove generalštaba, da bi lahko Hitler z nasiljem prevzel vojsko, vendar je tudi oviralo njegove načrte, da bi vojska postala nacionalsocialistična.

Zdaj so se aristokrati zakopali vase in se trmasto upirali vsem prizadevanjem, da bi oborožene sile napolnili z ideološko zanesljivimi ljudmi. Ko je pet let pozneje prišlo do vojne, so Wehrmacht še vedno nadzorovali gentilni snobi, ki so bili diametralno nasprotni nacionalsocializmu in so si prizadevali za vsako priložnost, da bi ga uničili, tudi z izdajo lastne države. Vodja vojaške obveščevalne službe rajha, admiral Wilhelm Canaris (o katerem bomo še veliko govorili), je govoril v imenu svojih kolegov izdajalcev, ko je dejal: "Zmaga Nemčije bi bila večja katastrofa kot njen poraz."

Z drugimi besedami, Canaris in njemu podobni iz višjega razreda so raje kot Hitlerjevemu uspehu dali prednost sežigu milijonov nemških žensk in otrok, glavnih žrtev zavezniškega bombardiranja. Tako globoko izdajo je mogoče razumeti le v kontekstu aristokratske miselnosti. Ta se je fizično uprla razrednemu sodelovanju nacionalsocializma, v katerem so se navadni nemški delavci kot enako dragoceni člani družbe kosali z dobro situiranimi plemiči. Preprosto jih je morilo, da je bil njihov vrhovni poveljnik zgolj avstrijski in vulgarni trgovec iz nižjih razredov, ki so ga nespametno izvolili na položaj. A aristokratski prezir do njega se je spremenil v morilski bes, ko je ta nekdanji desničar dosledno zmagoval na terenu, skoraj vedno proti njihovim profesionalnim (čeprav zastarelim) strategijam. Najučinkovitejši način, kako neumnega človeka razjeziti, ni, da mu *rečemo*, da je neumen, temveč da mu dokažemo, da je neumen. To je Hitler večkrat storil konservativnim generalom in si s tem prislužil njihovo neusmiljeno sovraštvo.

Mnogo let po Roehmovem dobronamernem, a zgrešenem poskusu nasilne odstranitve aristokratov iz vojske - ko so zaradi veliko bolj pretresljivih dogodkov skoraj vsi ostali pozabili na mrtvega načelnika generalštaba vojske - je Joseph Goebbels, morda edini med drugimi voditelji, jasno razumel grozljive posledice, ki so se začele odvijati enajst let prej. Dne 27. marca 1945, ko je bila njegova

država v gorečih ruševinah, je spoznal, da so stari aristokrati generalštaba Nemčijo stali vojne: "Führerja sem na dolgo in široko opozoril, da leta 1934 žal nismo uspeli reformirati wehrmachta, ko smo imeli za to priložnost. To, kar je želel Röhm, je bilo seveda samo po sebi pravilno. Če bi bil Roehm pokončna, trdna osebnost, bi bilo 30. junija po vsej verjetnosti ustreljenih nekaj sto generalov in ne nekaj sto vodij S.A. Celoten potek dogodkov je bil zelo tragičen in še danes čutimo njegove posledice. Tistega leta je bil čas za revolucijo v Reichswehru. Führer pa te priložnosti ni mogel izkoristiti."

Hitler je že od svojih frontnih izkušenj v strelskih jarkih vedno občudoval generalštab kot utelešenje vsega, kar je bilo v njegovi državi tradicionalno dragoceno, in kot trden steber nemške državnosti. Vendar je bilo postopno razočaranje nad njegovimi razrednimi martinčki grenko razočaranje. Še dolgo po vojni jih je spoštoval. Prepozno je obžaloval svoje nekdanje globoko spoštovanje do večine vojaških poveljnikov. "Že leta," je dejal Hansu Franku, generalnemu guvernerju osvojene Poljske konec vojne, "so ti gospodje s svojimi domišljijskimi, rdeče črtastimi brki izdali, pozabili ali prodali načela Moltkeja in Schlieffena. Ta arogantna junkerska kasta v resnici ni nič drugega kot skupek zmedenih glav, omahljivcev in nadevanih srajc" (Innes, 18). Dogodki bodo kmalu pokazali, da so poleg tega tudi izdajalci.

V začetku tridesetih let je med partijo in vojsko prevladovalo tesno soglasje. Do leta 1935 pa je generalštab zaradi vse večjih groženj iz tujine odločno nasprotoval Hitlerjevemu načrtom za ponovno oborožitev. Med ruhrsko, češko in avstrijsko krizo so njegovi častniki pokazali izjemno pomanjkanje poguma ali odločnosti, Hitler pa je vedel, da bodo ob resničnem mednarodnem spopadu odpovedali. Zato je 4. februarja 1938 prevzel položaj vrhovnega poveljnika *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), vrhovnega poveljstva oboroženih sil. Številni visoki častniki so bili ogorčeni že zaradi same možnosti, da bi jim moral ukazovati nekdanji avstrijski kapral. Naslednje leto je njihovo nasprotovanje prešlo v podzemlje v tako imenovani "generalski zaroti" za prevzem legalne vlade. Toda zaradi strahopetnosti zarotnikov je bil načrt obsojen na neuspeh. Z začetkom druge svetovne vojne septembra 1939 se je vojaško vodstvo sprva odločno uprlo vsakršni kampanji na Poljskem kot "neuspešni". Potem ko jih je tok zgodovine nejevoljno potegnil na teren, so njihove obrabljene strategije iz leta 1914 skoraj izgubile vojno v štirinajstih dneh. Odpor generalštaba proti skoraj vsaki naslednji kampanji in celo številnim bitkam je nenehno sabotiral prizadevanja navadnega vojaka za zmago, dokler ni bila vojna na koncu izgubljena.

V zvezi s porazom Nemčije v prvi svetovni vojni je Hitler že v knjigi *Mein Kampf* zapisal, da je bila vojaška katastrofa vedno posledica neke notranje in ne zunanje slabosti. Ta ugotovitev je veljala tako za njegov lastni rajh s konserva-

tivnim Wehrmachtom kot za spopad, ki ga je kot mlad vojak poznal iz prve roke. Ko je leta 1939 prišla vojna, je bilo tri četrtine ljudi, ki so še vedno zasedali položaje v vladi in vojski tretjega rajha, imenovanih v času Weimarske republike. Le redki so bili nacionalsocialisti. Nekateri drugi so bili bolj ali manj naklonjeni Hitlerju, vendar je bila večina aristokratskih oportunistov, ki so izpolnjevali ukaze le, če so bili v skladu z dobrobitjo in ohranitvijo njihovega razreda.

Veliko pozneje v vojni, ko se je Evropa v temnih dneh leta 1944 borila za svoje življenje, je bil Führer zgrožen, ko je izvedel, da je bilo od njegovih 8.000.000 vojakov na fronto poslanih le 260.000 vojakov. Nič čudnega, da so bili povsod tako strašno premočni! Maja istega leta so sovjetske sile nepričakovano prebile južno linijo Nemcev in jih prisilile v hiter umik do Sevastopola, ki je kmalu zatem padel, ker generalštab ni zagotovil dovolj orožja in streliva, ki ga je bilo v bližnjih skladiščih v izobilju.

Morda najbolj odločilen primer aristokratske izdaje se je zgodil poleti 1941. Hitlerjev dotedanji napad na Rusijo je bil popolnoma uspešen, kar je bilo veliko presenečenje in poklicno ljubosumje armadnih generalov, ki so mu skoraj do zadnjega nasprotovali. Zdaj so želeli prevzeti celotno vodenje (in zasluge) kampanje, za katero se je že zdelo, da je dobljena. Führer je že od začetka vztrajal, da mora biti zmaga hitra in da mora biti sovražnik poražen še pred zimo, saj Nemčija preprosto ni imela dovolj sredstev za dolgotrajen spopad. Rusija pa je bila razvpita zaradi katastrofalnega vremena, ki bi lahko ustavilo vsako vojsko. Da bi pravočasno dosegli uspeh, je bil glavni strateški cilj uničiti ali zajeti sovjetske zaloge nafte, železa in mangana. Njegovi generali so se upirali. Namesto tega so vztrajali, da je treba napasti industrijska središča ZSSR. Hitler je nasprotoval in poudaril, da če so Angleži uspeli umakniti svoje tovarne izven dosega Luftwaffe, bi to lahko storili tudi Rusi. Poleg tega je vojne tovarne mogoče obnoviti ali premestiti. Izguba nafte in mineralov, brez katerih ne morejo delovati, je resnejša. Izguba celo številnih tovarn ni nič v primerjavi z izgubo naravnih virov. Zato je bila osvojitve Ukrajine, glavnega vira sovjetske oskrbe, najpomembnejša. Hitlerjeva strategija je prevladovala, prav tako nemško orožje, dokler ga konec avgusta niso hudo prizadeli trebušni krči.

Skoraj tri tedne je bil brez komunikacije. Ko si je opomogel in je lahko ponovno prevzel poveljstvo vzhodne fronte, je z zaskrbljenostjo izvedel, da so generali izkoristili njegovo bolezen in preusmerili vojsko proti Moskvi, kjer je bila težka industrija in je vsakemu generalu, ki bi jo osvojil, obetala slava. Enote Wehrmachta so ravno dosegle predmestje ruske prestolnice, ko je eno najhujših zimskih neurij v zgodovini ohromilo njihovo napredovanje. Tedaj so Sovjeti izvedli protinapad in Nemce ne le odbili, temveč jih tudi vrgli v brezglavi umik. Še huje, Hitler je bil zdaj soočen z dolgotrajno vojno, za katero ni imel dovolj naravnih virov, medtem

ko so bile sovražnikove zaloge še vedno nedotaknjene. Če bi ohranil svojo strategijo, bi se bila ZSSR prisiljena predati. Namesto tega je vojna po zaslugi generalštaba dosegla obupen preobrat, ki bi ga Führer le stežka obnovil v korist Nemčije.

Večina aristokratskih izdajalcev je preživela poraz, ki so ga povzročili, in objavila svoje različice dogodkov, v katerih so Hitlerja enotno prikazali kot norega amaterja, ki je izgubil vojno, ker ni hotel poslušati njihovih najboljših nasvetov. Večina teh ljudi je pobegnila pred kengurujskim sodiščem povojnih nürnberških procesov in dočkala svoje življenje v udobju, ki ga je bil njihov razred vedno vajen. In predvsem zaradi njihovih laži o vojni, ki so jih objavili, da bi prikrili svojo nesposobnost in izdajstvo, je zunanji svet še vedno zavajan glede resničnega poteka tega spopada.

Izdaja nemškega generalštaba je bila bolj kot katerikoli drug dejavnik druge svetovne vojne odgovorna za njen izid.



NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

